

Niemand zag het

Niemand zag het

Een meisje dat niemand hoorde
tot het bijna te laat was

Geschreven door

Lou Veerman

COLOFOON

Auteur: Lou Veerman

Tweede druk: augustus 2026

© 2026 Lou Veerman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden of werkelijke gebeurtenissen berust louter op toeval.

E-mail : louveerman@hotmail.com

INHOUDSOPGAVE

- Hoofdstuk 1 - Gevonden
- Hoofdstuk 2 - De gang
- Hoofdstuk 3 - Sandra arriveert
- Hoofdstuk 4 - Eerste schooldag
- Hoofdstuk 5 - Het contract
- Hoofdstuk 6 - Dagboek: de groeps-chat
- Hoofdstuk 7 - Wat Sandra niet ziet
- Hoofdstuk 8 - Wat gedoe in 3B
- Hoofdstuk 9 - Het nepaccount
- Hoofdstuk 10 - Weekend
- Hoofdstuk 11 - De kledkamer
- Hoofdstuk 12 - Kerstvakantie
- Hoofdstuk 13 - Na de vakantie
- Hoofdstuk 14 - De bewuste ochtend
- Hoofdstuk 15 – De telefoon van Fien
- Hoofdstuk 16 - De schade beperken
- Hoofdstuk 17 - Het dagboek
- Hoofdstuk 18 - Eerste confrontatie Dirk
- Hoofdstuk 19 - Lisa op het bankje
- Hoofdstuk 20 - Freek is “Samen Sterk”
- Hoofdstuk 21 - Het dagboek op bed
- Hoofdstuk 22 - Stephanie en Jasmijn
- Hoofdstuk 23 - Epiloog
- Hoofdstuk 24 – Woord van de schrijver

Hoofdstuk 1 — Gevonden

Februari – Pillen genomen

Dirk de Jong zat aan zijn bureau toen de wereld nog gewoon was. Drie stapels papier lagen voor hem uitgestald als een klein, overzichtelijk landschap: absentielijsten, de protocollen van Samen Sterk en een uitdraai van ouderbijdragen die nog geïnd moesten worden.

Links van het toetsenbord stond een halfvol kopje koffie, allang niet meer warm, met een ring melk die als een litteken langs de rand was uitgedroogd.

Buiten het raam lag het schoolplein er verlaten bij, grijs en glimmend van de motregen en twee duiven trippelden in slow motion door de plassen alsof ze wisten dat er die ochtend niets van hen werd verwacht.

In de stilte van het tweede lesuur leek elk geluid uitvergroot, als door een microfoon die te dicht op de wereld stond. Het zachte zoemen van zijn computer. Het tikken van staal tegen de radiator. De gedempte stemmen die vanuit het lokaal Engels door de muur sijpelden, een enkel woord hoorbaar, de rest verdronken in het gebouw zelf.

Er werd op de deur geklopt. Niet voorzichtig, zoals leerlingen meestal deden als ze een onvoldoende kwamen bespreken, maar ongeduldig, drie korte klappen die iets in de kamer deden opschrikken.

Dirk keek op de klok boven de deur: 09.28 uur. Tien minuten te vroeg voor zijn volgende afspraak. Hij schoof zijn stoel naar achteren, duwde het koffiekopje instinctief uit de gevarenzone van zijn elleboog en zei: "Binnen."

De deur zwaaide open zonder dat er iemand op antwoord had gewacht. Een jongen stond in de opening, een felrode jas met de capuchon nog nat van buiten, schoenen die op de vloer druppelden en er meteen twee kleine plasjes van maakten.

"Er ligt iemand," zei de jongen. Zijn stem sloeg midden in de zin een toon over, alsof zijn lichaam nog niet wist hoe het dit soort zinnen moest uitspreken. Dirk voelde iets in zijn borst verstrakken, een reflex ouder dan zijn functie. "Waar?" "Fietsenhok," zei de jongen.

Zijn blik schoot even naar het raam, naar buiten, alsof hij hoopte dat het probleem zich daar in de tussentijd vanzelf had opgelost, dat hij het zich verbeeld had.

Dirk stond op, met bewegingen die beheerster oogden dan hij zich voelde. Hij pakte zijn sleutelbos van het bureau en stak die in zijn broekzak, een automatisme, iets om met zijn handen te doen terwijl zijn hoofd al vooruit rende.

De jongen wachtte in de deuropening, trappelde licht op zijn plaats, zijn natte schoenen piepend op het linoleum. Ze liepen samen de gang door, onder tl-licht dat elke stap leek te versnellen, dat de afstand tussen zijn kantoor en de buitendeur langer maakte dan hij ooit had geleken.

De buitendeur ging open met een zuigend geluid, het geluid van rubber dat loskomt van metaal. De kou sloeg als een natte hand tegen Dirks gezicht, drong meteen door zijn overhemd heen.

Het plein lag er verlaten bij. Grijs beton, lijnen in geel en blauw die de contouren van een basketbalveld suggereerden en hier en daar een fiets scheef in een rek geparkeerd. De lucht hing laag en zwaar, een deken die niet wilde optrekken en onder het afdakje

van het fietsenhok parelde condens langzaam langs het gegolfde metaal naar beneden.

De jongen bleef achter, handen diep in zijn zakken, alsof zijn taak volbracht was zodra hij de weg had gewezen. Dirk liep voorop, alleen nu en rook de typische geur van nat rubber en oud ijzer, een geur die hoorde bij ochtenddiensten en surveillancerondes, bij duizend gewone dinsdagen die op geen enkele manier hadden aangekondigd dat deze anders zou zijn.

Hij liep om het hok heen, de hoek om. Daar lag ze. Een meisje van veertien, op haar zij, knieën licht opgetrokken alsof ze zichzelf op het laatste moment nog had proberen te beschermen tegen de kou van het beton.

Haar gezicht rustte tegen de tegel, haar wimpers plakkerig van de nattigheid of van tranen, dat kon Dirk niet meer onderscheiden. Een rugzak lag naast haar, de rits half open, een gymtas nog aan de band vastgeknoopt, het soort detail dat er niet toe deed en dat zich toch voor altijd in zijn geheugen zou branden.

Haar rechterhand lag losjes naast haar hoofd, de vingers half gespreid, alsof ze iets had willen vasthouden en het op het laatste moment had losgelaten.

Naast haar hand lagen lege strippen medicijnen. Zes, zeven, misschien wel acht. De aluminium achterkant glansde zilver en scherp in het schaarse licht, elk gaatje leeggedrukt met een precisie die Dirk misselijk maakte.

Haar drinkfles lag omgekeerd naast haar, het dopje er los naast en een plasje water breidde zich langzaam uit over de voegen tussen de tegels, alsof het water zelf naar iets zocht, iets aftastte in de lucht dat er niet meer was.

Dirk herkende haar onmiddellijk en dat herkennen voelde als een klap. Fien de Vries. Twee weken geleden nog op gesprek geweest, moeder erbij, mentor erbij, "het gaat prima" had ze gezegd terwijl haar been onder de tafel zenuwachtig op en neer bewoog, een detail dat hij toen had genoteerd zonder er iets in te zien.

Altijd aanwezig in de lessen, nooit opvallend, cijfers keurig in het geel, nooit in het rood. Het soort leerling waar een school op draait zonder ooit echt naar te kijken.

Hij liet zich naast haar op zijn knieën zakken en voelde meteen de kou van het beton door zijn broek trekken, een kou die zich vastzette in zijn botten en daar nog uren zou blijven. Zijn vingers gleden onder haar kaak, zochten naar leven op een plek waar hij dat woord nooit eerder zo letterlijk had hoeven gebruiken.

Er was een hartslag. Heel traag, onregelmatig, maar aanwezig. Het kleinste beetje opluchting dat een mens op dat moment kon voelen.

Hij belde 112.

De jongen stond nog steeds op afstand, zijn telefoon nu in de hand maar zijn ogen ergens anders op gericht, op de fietsen, op de lucht, overal behalve op het meisje op de grond. Dirk noemde de naam van de school, het adres, de toestand en hoorde zijn eigen stem alsof die van iemand anders kwam.

"Ze ademt, ze is niet bij bewustzijn," zei hij en elke zin die hij uitsprak werd nauwkeurig herhaald door de centralist aan de andere kant van de lijn, een stem die getraind was om kalm te blijven terwijl de wereld van de beller instortte.

"Weet u hoeveel ze heeft ingenomen?" Dirk telde de stripjes met zijn ogen, schatte en zei: "Veel. Ik weet het niet precies. Maar veel."

"Blijft u bij haar," zei de stem.

Dat deed hij. Er was op dat moment niets anders wat hij kon doen en toch voelde het onvoldoende, alsof blijven zitten een te kleine daad was voor wat er nodig was.

Het duurde lang voor er iets veranderde. Elke seconde leek zich uit te rekken tot iets dat niet meer paste binnen de gewone grenzen van tijd. Dirk zat op zijn knieën, zijn hand nog steeds tegen haar hals en hij hoorde zichzelf zachte, betekenisloze woorden tegen haar zeggen.

"Ze komen eraan," zei hij. "Het komt goed." Hij hoorde de leegte in zijn eigen stem en wist, terwijl hij het zei, dat het er niet toe deed of het waar was. Onder zijn vingers voelde hij de warmte van haar huid langzaam wegzakken, alsof de kou van het beton zich via hem naar haar verplaatste.

Hij keek naar haar gezicht. In rust zag ze er jonger uit dan veertien, jonger dan de dossiers die over haar gingen. Donkere haartjes plakten tegen haar voorhoofd, sproeten zaten verspreid over haar neus als kruimels.

Op haar kin zat een kleine kras met opgedroogd bloed, iets kleins, iets dat op een andere dag niets zou hebben betekend. Haar lippen hadden een blauwachtige gloed gekregen die Dirk associeerde met kou, met winter, met alles behalve met dit.

December, vlak voor de kerstvakantie. Een anonieme melding op zijn scherm: pestgedrag in 3B. Video's in een appgroep, kwetsend, stond er. Geen namen, geen details, niets om vast te

pakken. Hij had de mentor gevraagd het in de gaten te houden, had instructies gegeven voor na de feestdagen.

Niet acuut, had hij toen gedacht. Niet ernstig genoeg om nu al iets te ontregelen. De gedachte flitste door zijn hoofd, maar hij duwde het meteen weg, zoals je een hand terugtrekt van iets heets voordat het brein de pijn goed heeft verwerkt.

Er was nu geen ruimte voor dat soort gedachten. Er was alleen dit meisje op de grond en de minuten die zich eindeloos rekten. Zijn hand lag naast de hare op het beton. Een vingerbreedte ertussen, niet meer.

Hij durfde haar niet echt vast te pakken, alsof aanraken iets zou breken wat al gebroken was. De lucht boven het plein werd langzaam lichter, maar de kou bleef hangen, drong dieper door dan eerst.

Vanuit het schoolgebouw klonk een doffe bel, het einde van het lesuur, een geluid dat op elke andere dag het startsein was voor een golf van rumoer en dat nu klonk als iets uit een andere wereld.

Dirk bleef zitten, ademde langzaam en keek hoe het water uit de omgevallen fles zich langzaam vermengde met de regendruppels op de stoep, twee soorten water die niet van elkaar te onderscheiden waren.

Hij raakte haar niet aan. Maar hij was geen moment van haar zijde geweken. De ambulance was sneller dan Dirk had durven hopen. Het blauwe licht kleurde het natte beton in korte, ritmische vlagen, weerkaatste in de plassen en langs de onderkant van het fietsenhok als iets dat uit een andere, dringender werkelijkheid kwam.

Twee broeders stapten uit, in dezelfde pas, grijs haar en kale plekken zichtbaar, twee mannen die dit al honderden keren hadden gedaan en er tegelijk nog altijd met volle overgave in stonden.

Eén duwde een brancard voor zich uit, de wielen ratelend over het beton, de ander droeg een zware rode tas die met klittenband dichtzat en bij elke stap een dof geluid maakte.

Dirk kwam overeind. Zijn knieën protesteerden, de natte stof van zijn broek plakte koud aan zijn huid. De eerste broeder liet zich naast Fien zakken zonder ook maar één blik op Dirk te werpen; zijn aandacht was volledig, meteen en zonder aarzeling bij het meisje op de tegels.

"Weet u wanneer ze de pillen heeft ingenomen?" De stem was kort, functioneel, zonder enige ondertoon van emotie, alsof emotie op dit moment een luxe was die niemand zich kon veroorloven.

Dirk schudde zijn hoofd. "Weet ik niet. Ze is net gevonden. Door een leerling."

De broeder knikte, zonder Dirk echt aan te kijken, zijn handen al bezig met Fiens pols. "Welke pillen?"

Dirk wees naar de zilveren strippen, nog nat van het gemorste water. De broeder raapte ze stuk voor stuk op en las de namen hardop voor zich uit, half tegen zichzelf, half voor zijn collega: "Paracetamol, ibuprofen, ibuprofen, paracetamol."

Zijn gezicht bleef vlak als water zonder wind, maar zijn handen bewogen sneller dan zijn stem verried. De tweede broeder duwde de brancard dichterbij en liet de metalen poten met een droge klik vastklappen. "Saturatie?" vroeg hij.

"Geen idee nog." De eerste broeder greep Fiens pols opnieuw vast en klemde een klein klipje om haar vinger. Er volgde een lang, leeg piepje tot er een getal oplichtte op het scherm: 84.

De broeder keek op, een korte blik naar zijn collega, niets meer dan dat, maar Dirk begreep uit die ene blik meer dan uit alle woorden die volgden. "Laag," zei hij alleen.

Er werd een bloeddrukmanchet om Fiens bovenarm gerold en met een ruk vastgetrokken. De broeder boog zijn hoofd vlak bij het hare, tilde voorzichtig haar oogleden op en schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd. "Pupilreactie traag."

"GCS?" vroeg de ander, terwijl hij een infuusnaald uit de verpakking scheurde. De eerste bewoog Fiens arm, kneep zachtjes in haar schouder, wachtte op een reactie die niet echt kwam. "Vier, vijf misschien. Geen spraak. Wel wat motoriek."

Dirk luisterde naar de woorden zonder ze werkelijk te begrijpen. Ze klonken als een code waarvan hij alleen de urgentie kon aflezen, niet de betekenis en die urgentie was voelbaar in elke beweging van de twee mannen.

De naald vond de ader in haar arm bijna zonder aarzelen. De tweede broeder hing een zak met heldere vloeistof aan het metalen rek boven de brancard. "NaCl, snel." Fien lag stil, haar haar donker en nat, haar gezicht glanzend van het vocht. Een doorzichtige zuurstofmasker werd onder haar mond en neus geschoven. Ze reageerde nergens op.

Achter Dirk werd het geroezemoes luider. De pauze was nog niet officieel begonnen, maar het nieuws had zich al door het gebouw verspreid met de snelheid waarmee dat soort nieuws zich altijd verspreidt, sneller dan enige mededeling via de intercom ooit zou kunnen.

Leerlingen kwamen het plein op, in groepjes van twee of drie, sommigen alleen, sommigen met hun telefoon al in de hand voordat ze goed en wel hadden gezien wat er te zien viel. Ze drongen dichterbij, tot vlak bij het lint, hun stemmen een mengeling van fluisteren en te hard praten, van geschokte stiltes die telkens weer werden doorbroken.

De conciërge, een man met een zacht, verweerd gezicht, spande een rood-wit lint rond het fietsenhok en deed dat met een nauwgezetheid die niet paste bij het moment, alsof hij zich vastklampte aan een taak die hij wél onder controle had.

Vlak bij het lint stonden twee meisjes die Dirk herkende. Stephanie, haar in een strakke hoge staart, handen diep weggestoken in de zakken van haar witte bodywarmer. Jasmijn, kleiner naast haar, een muts diep over haar oren getrokken, haar vingers verkrampt om de riem van haar tas alsof die het enige was wat haar nog overeind hield.

Ze keken niet naar Fien, maar naar de broeders die zich over haar heen bogen en Dirk zag, zonder er op dat moment enige betekenis aan te geven, dat Stephanies handen in haar zakken lichtjes trilden en dat Jasmijns mondhoeken naar beneden trokken op een manier die niets met de kou te maken had.

Achter de meisjes stond een groepje jongens. Eén van hen had zijn telefoon al geheven, de camera gericht op de scène bij het fietsenhok. Dirk liep er met grote passen naartoe, iets in hem dat sneller reageerde dan zijn eigen bewustzijn kon bijhouden.

"Nu weg," zei hij, harder dan hij van plan was geweest. De jongens schrokken op, propten hun telefoons terug in hun jaszakken en liepen niet weg, ze renden, alsof zijn stem hen fysiek had weggeduwd.

Een meisje stond te huilen, iets verderop, niet Fiens vriendin, Dirk wist dat zeker, haar naam was Esmee, tweede klas. Ze stond te bibberen, snot liep over haar bovenlip en ze leek zelf niet precies te weten waarom ze hilde.

Achter haar hielden nog meer kinderen hun adem in, in een stilte die zich langzaam over het hele plein verspreidde, alsof iedereen tegelijk besepte dat dit anders was dan een gebroken pols op het gymplein of een bloedneus tijdens de pauze. Er hing iets in de lucht dat niemand een naam durfde te geven.

De broeders tilden Fien voorzichtig op de brancard. Haar hoofd hing even slap opzij voordat een hand het corrigeerde en tegen een kussentje legde. Haar benen staken dun en levenloos uit de pijpen van haar spijkerbroek.

Haar sneakers, met blauwe verfvlekken op de neus, waren doorweekt tot aan de enkels. Een deken werd over haar heen geslagen, het zuurstofmasker weer goed over haar neus en mond geschoven.

Bij elke uitademing besloeg het zuurstofmasker, het enige teken van leven dat van een afstand nog zichtbaar was. De brancard werd met een metalige klik in de ambulance geschoven.

Dirk stond op twee meter afstand en keek toe, zijn handen slap langs zijn lichaam. Zijn blik was vastgenageld aan het meisje op de brancard, aan haar hand die over de rand bungelde, aan de mouw van haar trui die door de infuusnaald was opgeschoven en een stukje bleke huid onthulde.

Hij dacht aan niets en aan alles tegelijk, een leegte die zich vulde met beelden die geen van allen ergens toe leidden.

De ambulance bleef nog even staan. De broeders werkten door, hun schouders gebogen over het meisje dat nu roerloos was. Eén van hen sloot de deuren met een harde, definitieve klap.

Het blauwe licht bleef draaien, maar de sirene bleef uit en dat stilzwijgen voelde voor Dirk luider dan enige sirene ooit had kunnen zijn.

Het schoolplein was stil geworden. Alleen het gedempte gezoem van de motor was hoorbaar en ergens achter het glas het aanhoudende getik van de verwarming die zich nergens iets van aantrok.

Dirk keek naar het fietsenhok. De drinkfles stond er nog, omgevallen, leeg. Op het beton lag een lege strip, weggewaaid tegen het metalen frame van een fiets, wachtend om ooit door iemand te worden opgeraapt.

Hij stond daar, tussen het lint en de ambulance en ademde langzaam in en uit. Een paar meter verderop hield Stephanie haar blik strak gericht op het asfalt, haar gezicht onbewogen, maar haar handen trilden nog steeds, iets wat ze niet leek te kunnen stoppen.

Jasmijn stond naast haar, nog kleiner nu dan daarvoor, haar muts tot over haar wenkbrauwen getrokken, haar mondhoeken nog altijd naar beneden. Niemand sprak.

De ambulance stond nog stil. De motor liep, maar de auto bewoog niet. Door het kleine raampje aan de zijkant zag Dirk beweging, een schouder, een elleboog, handen die druk in de weer waren.

Het matglas vervaagde alles tot vormen zonder scherpte. Het blauwe licht bleef draaien, streek telkens opnieuw over het lege

plein, over de natte tegels, over de pillenstrips die nog altijd op het beton lagen als bewijsstukken van iets wat niemand had zien aankomen.

Dirk keek. Hij deed op dat moment niets anders dan kijken. De conciërge rolde het rood-witte lint weer op, met beide handen, langzaam en nauwgezet, tot een strak, netjes bolletje, alsof orde scheppen in het kleine het enige was wat op dit moment nog binnen zijn macht lag.

Hij zei niets. Ergens diep in het gebouw begon een nieuwe les, het geluid van stoelen die over de vloer schoven, van een stem die orde probeerde te scheppen in een klas die dat op dit moment niet kon opbrengen.

Dirk bleef nog even staan nadat de ambulance definitief was weggereden. De kou was dieper geworden, sneed nu onder zijn overhemd door tot op zijn huid. Het plein lag er onherkenbaar leeg bij, het fietsenhok een zwart silhouet tegen de bleke ochtendlucht.

De motorruis van de ambulance was allang vervlogen, maar het blauw van de zwaailichten bleef nog nabranden op zijn netvlies, alsof zijn ogen weigerden het licht los te laten.

De drinkfles stond nog steeds bij het fietsenhok. Het dopje was nergens meer te bekennen. Het water in de fles was gezakt tot net boven het plastic randje. De lege pillenstrips lagen verspreid over het beton, eentje opgewaaid tegen de sokkel van het fietsenrek.

Dirk keek ernaar en dacht aan het meisje, aan haar gezicht tegen de koude tegel, aan het feit dat geen mens op deze aarde nu nog wist waar ze precies aan had gedacht in die laatste minuten voordat ze wegzakte.

Hij haalde diep adem. Zijn borst bewoog zichtbaar, alsof hij net een sprint achter de rug had in plaats van een half uur op zijn knieën te hebben gezeten.

Dit was niet de bedoeling geweest, dacht Dirk, terwijl hij zich langzaam omdraaide naar het gebouw. Hij was geen directeur geworden om dit soort scènes mee te maken. Hij was directeur geworden om rust te brengen, structuur en een veilige haven voor kinderen.

Hij liep terug naar binnen. De gangen waren leeg, de deur van zijn kantoor stond nog precies zo open als hij hem had achtergelaten, alsof er niets was gebeurd, alsof de tijd binnen was blijven stilstaan terwijl die buiten in een stroomversnelling was geraakt.

Dirk ging weer achter zijn bureau zitten. Het koffiekopje was inmiddels helemaal koud, de melk op de bodem uitgezakt tot een vale, grijze waas. Hij pakte zijn telefoon en scrolde door zijn contactenlijst, zijn vinger gleed langs namen die op elke andere dag onbeduidend waren geweest.

Zijn vinger bleef hangen bij een nummer. Het was niet het nummer van Fiens ouders. Dat zou hij zo dadelijk doen, wist hij, dat kon niet wachten, maar er was iets in hem dat eerst dit wilde regelen, iets dat orde wilde scheppen voordat de chaos van het bellen naar ouders zou losbarsten. Nu eerst dit.

Hij drukte op bellen. Hij hield de telefoon tegen zijn oor en staarde strak naar de muur tegenover zich, naar een vlek in de verf die hij nooit eerder had opgemerkt en telde de overgaande signalen, één voor één, zonder te knipperen, terwijl buiten het plein langzaam weer tot leven kwam en de eerste bel van het derde lesuur door de gangen galmde alsof er niets was veranderd.

Hoofdstuk 2 — De gang

Februari

Het duurde nog één signaal langer dan Dirk had verwacht. Hij hield de telefoon tegen zijn oor, zijn blik strak op de vlek in de verf tegenover hem en telde mee met elke toon die aankondigde dat er ergens, aan de andere kant van de lijn, iemand naar haar scherm keek en besloot of dit gesprek nu wel of niet paste in haar ochtend.

Bij de vierde nam ze op. "Met Marieke." Kort, zakelijk, zonder enige aanloop.

Marieke van Dijk was beleidsadviseur bij het schoolbestuur, het soort mens dat altijd met haar telefoon tegen haar oor door de gangen liep en toch nooit echt leek te luisteren naar wie er tegenover haar stond.

Dirk kende haar van vergaderingen, van jaarplannen, van de korte, doelgerichte mails die ze stuurde als er iets moest worden bijgesteld. Hij had haar nog nooit gebeld op dit uur van de dag. "Marieke, met Dirk de Jong."

Zijn stem klonk zakelijker dan hij zich voelde, alsof hij een vergadering opende in plaats van een noodgeval meldde. "Er is vanochtend iets voorgevallen op school. Een leerling is gevonden op het schoolplein. Buiten bewustzijn. Pillen."

De woorden kwamen er kort en hard uit, losse stenen die hij een voor een neerlegde omdat hij niet wist hoe hij ze anders moest ordenen.

Aan de andere kant bleef het even stil. Dirk hoorde het geritsel van papier, haar ademhaling, misschien het tikken van een pen tegen een bureau. Dan: "Hoe oud?"

"Veertien."

"Naam?"

Hij slikte. "Fien de Vries. Derde klas."

Hij hoorde haar schrijven, de pen die met kleine, stevige uithalen over papier ging. "Zijn de ouders al ingelicht?"

"De secretaresse belt haar moeder zo," zei Dirk. Hij voelde zijn hart kloppen in zijn hals, vlak onder zijn boord.

"Het ambulancepersoneel is net vertrokken. Ze was buiten bewustzijn, maar haar pols was er nog toen ze haar meenamen."

Ergens tussen die zin en de volgende zag hij het voor zich, heel even, ongevraagd: de ambulance die op dat moment ergens over de provinciale weg reed, zwaailicht draaiend tegen een grijze lucht, een van de broeders gebogen over Fien terwijl de ander stuurde.

Hij wist niet of het klopte. Hij wist alleen dat hij het beeld niet kon wegduwen en dat het net zo snel weer verdween als het gekomen was.

Opnieuw stilte aan de andere kant. Geen enkele emotie in haar stem toen ze vroeg: "Heeft de politie iets gemeld?"

"Nee," antwoordde Dirk. "Ik heb 112 gebeld, geen politie. Leek me niet gepast zonder overleg."

"Juist. Voor nu de juiste keuze," zei Marieke. Ze klonk niet geruststellend. Eerder alsof ze een lijst afvinkte. "Is er een aanleiding bekend? Thuis, op school, pesten?"

Dirks blik gleed over de absentielijst op zijn scherm, zijn cursor bleef staan bij de naam van Fien. "Er was een melding in december. Anoniem. Pestgedrag in haar klas. Een video, opgenomen in de kledkamer. Kwam bij de mentor terecht."

"Kunt u die melding terugvinden?"

"Ik heb de mentor toen gevraagd het na de kerstvakantie te bespreken met de klas," zei hij, zijn hand plat op het bureau alsof hij zich eraan vasthield. "Er leek geen acute dreiging. We hebben het als reguliere casus opgepakt."

"Die melding staat gedocumenteerd?" Haar stem werd scherper zonder harder te worden.

"Gedeeltelijk. Ik heb het in mijn logboek staan. Ik moet het nog verder uitwerken."

"Doe dat vandaag," zei Marieke. "Alles. Data, namen, wie wat heeft gedaan en wanneer. Niet achteraf corrigeren, gewoon zo feitelijk mogelijk."

Haar toon verschoof, van adviserend naar iets dat meer op een bevel leek. "En Dirk, communiceer niets naar buiten zonder overleg. Geen verklaring aan ouders, geen brief, geen pers. Alles loopt via mij en het bestuur. Begrepen?"

Zijn mond voelde droog. "Begrepen."

Ze hing op zonder groet. Het geluid van de verbinding die wegviel klonk abrupt, als een deur die met kracht werd dichtgetrokken.

Dirk bleef nog even zitten met de telefoon tegen zijn oor, ook al was de lijn allang dood. Het gesprek had nog geen twee minuten geduurd, maar het voelde alsof er een nieuwe laag over de ochtend was gelegd, iets dat hij er niet meer af kon krijgen.

Marieke had met geen woord gevraagd hoe het met hem ging en dat vond hij, tot zijn eigen verbazing, geen vreemde vraag om te missen.

Dirk legde de telefoon op zijn bureau. Zijn hand bleef er even op liggen, voelde het koele plastic onder zijn vingers. Buiten was het plein nog steeds leeg.

Hij liet zijn hand van de telefoon naar het koffiekopje glijden, nam een slok en had meteen spijt. De koffie was koud, de melk lag als een grijze schijf op de bovenkant.

Zijn blik bleef op het scherm hangen. De absentielijst. Fiens naam, gemarkeerd met de status "Afwezig, ziek." Een leven, teruggebracht tot twee woorden in een Excel-cel. Ernaast de naam van de mentor.

Daaronder de klassenlijst, negenentwintig namen die zo dadelijk zouden horen dat Fien er niet was of, verbeterde hij zichzelf, dat ze misschien voorlopig niet terugkwam.

Hij wilde iets doen, maar wist niet wat. Zijn vingers tikten zonder doel op het bureaublad. Ergens in hem bleef hij hopen op een telefoontje, van de ambulance, van het ziekenhuis, met nieuws dat het toch meeviel. Hij wist dat die hoop niets met de werkelijkheid te maken had.

Even dacht hij aan de moeder van Fien. Aan het moment waarop ze zou opnemen, aan hoe haar stem zou klinken zodra ze begreep wat er werd gezegd. Het was een gedachte die hij snel wegduwde. Niet uit onverschilligheid, maar omdat hij wist dat

hij er nu niets mee kon. Hij moest bij zijn rol blijven, bij wat er nu van hem werd gevraagd.

Hij pakte zijn telefoon weer op, zette het geluid uit en legde hem aan de rand van het bureau. Toen keek hij nog één keer naar het plein, de grijze lucht, de plassen, de eenzame drinkfles, voordat hij zijn blik terugbracht naar het scherm en het digitale logboek opende. Hij begon te typen, kort, zonder omhaal.

Er werd op de deur geklopt, ditmaal zonder ongeduld. Henk stond in de opening. Al jaren het vaste gezicht achter de balie, een man van weinig woorden en nog minder overbodige bewegingen.

Dirk keek niet meteen op van zijn scherm, maar voelde Henks aanwezigheid als iets kouds dat de kamer binnenkwam. Pas na een paar seconden sprak de conciërge. "Moeten we de politie bellen?"

De vraag klonk vlak, maar Dirk hoorde de twijfel eronder. "Nee," zei hij. "Dat loopt via mij." Hij hield zijn blik op het scherm, op de rijen tekst die hij net had getypt.

"Ze is veertien, Dirk."

Dirk draaide zijn stoel om. "Het protocol loopt via mij, Henk." Het bleef even stil. Henk zette zijn voeten iets uit elkaar, alsof hij zich schrap zette. Zijn kaak stond gespannen. "Er ligt een kind in een ambulance. Dit is geen kapotte deurklink." De woorden kwamen er vlak uit, maar elk woord sneed.

"Als wij dit binnenhouden en het loopt fout..." begon Henk. "Ik weet wat er op het spel staat." Dirk onderbrak hem, kort, bijna snauwend, maar niet hard. Definitief. "Marieke van Dijk is ingelicht. De secretaresse belt zo de moeder. Alles loopt zoals het hoort te lopen." Hij keek Henk aan. "Via mij."

Henk hield zijn blik langer vast dan gebruikelijk. Zijn lippen bewogen even, alsof er nog een zin klaarlag, maar hij slikte hem in. Hij knikte, kort, moeizaam en draaide zich om, richting de gang. Het lint bungelde nog in zijn vuist tot hij uit het zicht was.

Toen kwamen de beelden terug, zonder dat hij ze had opgeroepen. Het fietsenhok. De broeders met hun handschoenen. De eerste die zonder aarzelen de infuusnaald plaatste, precies, geen ruis, geen emotie, alleen taak.

De tweede die het klipje om Fiens vinger klemde, zijn ogen kort naar Dirk, een inschatting zonder oordeel. Hij zag opnieuw hoe haar hoofd even opzij viel voordat een hand het corrigeerde, hoe haar lippen blauw waren geweest, hoe haar pols een rare hoek maakte toen ze haar op de brancard schoven.

De jongens die hun telefoons pakten. De meisjes die stonden te huilen zonder geluid te maken. En hijzelf, twee meter verderop, handen slap langs zijn lichaam. Hij had niets gedaan omdat er niets te doen was.

Die zin bleef rondgaan, telkens opnieuw, als een plaat die was blijven haken. Niets gedaan, want er was niets te doen.

Zijn telefoon trilde kort op de rand van het bureau. Een mail, niet belangrijk. Hij liet hem liggen en keek naar de klok. Nog ruim drie uur tot Marieke zou binnenkomen, haar tas op zijn bureau zou zetten en zou vragen om feiten. Alleen feiten.

Straks kwamen de ouders. Straks zouden ze vragen wie hier verantwoordelijk voor was. Straks zou hij tegenover hen moeten zitten en uitleggen wat er wel en niet was gedaan. Hij wist dat hij alles op orde moest hebben, zijn logboek, de verslaglegging, de versie van het verhaal die overeind zou blijven staan. Hij wist het en het hielp niets.

Hij merkte dat hij zijn nagels in zijn duim had gedrukt tot de huid wit werd. Hij liet los. Er bleef een lichte, rode boog achter.

Hij dacht aan Henk, aan de manier waarop die hem net iets te lang had aangekeken voor hij wegliep. Dirk wist dat mensen dat soort momenten onthielden.

Hij haalde zijn schouders nog eens op tot vlak bij zijn oren en liet ze weer zakken. Het scherm wachtte. De cursor knipperde. Hij begon opnieuw te typen.

Toen hij zijn kantoor uit liep, een half uur later, waren de gangen anders dan anders. Groepjes leerlingen stonden bij de ramen, starend naar het plein, telefoons in de hand, ook al was er allang niets meer te zien.

Het gerucht was sneller gegaan dan de bel. Iedereen wist iets, niemand wist precies wat. Het gefluister stierf weg zodra Dirk langsliep en begon meteen daarna weer, iets harder dan daarvoor.

Bij lokaal 12 stond mevrouw Hoekstra, haar schouders opgetrokken, handen voor haar buik gevouwen. Ze keek hem aan zoals een kind kijkt dat net iets te laat beseft dat er iets mis is.

"Dirk, weet jij..."

"We handelen het af," zei hij. Zijn stem klonk vlakker dan hij had bedoeld. "De dag verloopt volgens rooster. Geen speculaties. Als iemand iets wil weten, komt het via mij."

Ze knikte, samen met twee andere leraren die uit hun lokalen waren gekomen om te kijken. Hun gezichten stonden strak, maar hun ogen schoten telkens terug naar het raam, naar het plein.

"Hoe gaat het met haar?" vroeg de wiskundeleraar, een jonge man, pas net in vaste dienst, altijd de eerste met zijn hand omhoog in vergaderingen.

"Geen idee," zei Dirk. "Het ziekenhuis heeft nog niets gemeld." Hij keek hen stuk voor stuk aan, zocht niet naar steun maar naar iets dat op instemming leek.

Mevrouw Hoekstra opende haar mond, alsof ze nog iets wilde zeggen, maar ze hield zich in. Niemand nam het in het openbaar tegen Dirk op. Dat was nooit anders geweest.

Een eerstejaars docent, die Dirk alleen van naam kende, kwam net zijn lokaal uit met een klas achter zich aan. De leerlingen liepen stiller dan normaal, hun stemmen gedempt tot iets dat op fluisteren leek.

De docent wierp Dirk een korte, vragende blik toe. Dirk knikte terug, kort, een gebaar dat niets beloofde en niets uitlegde, maar dat voorlopig genoeg leek om de groep weer in beweging te krijgen.

Verderop, bij de ingang van de aula, zag hij Stephanie en Jasmijn staan, dicht bij elkaar, tussen een groepje andere leerlingen dat naar de deuren van het plein staaarde. Stephanie had haar armen over elkaar geslagen, haar gezicht in dezelfde onbewogen plooi als op het plein.

Jasmijn stond half achter haar, haar blik op de grond gericht. Geen van beiden keek naar Dirk toen hij langsliep. Hij registreerde het zonder er op dat moment iets van te maken, twee meisjes onder de vele anderen, niets dat opviel, niets dat om aandacht vroeg.

Hij liep verder, de trap af, door de centrale hal terug naar zijn kantoor. Achter de ramen zag hij de regen opnieuw beginnen,

fijne druppels die op het glas uiteenliepen tot dunne aders. Het fietsenhok was leeg.

Op zijn bureau lagen de papieren nog precies zoals hij ze had achtergelaten. De schoolfoto uit 2019 hing aan de muur, veertig gezichten in twee rijen, allemaal lachend voor een camera die niet had geweten wat er nog zou komen. In de hoek stond het koffiekopje, de melk inmiddels vastgekoekt tot een grijze waas langs de rand.

Dirk opende zijn laptop opnieuw en scrolde terug naar het digitale logboek. Hij begon bij november. Een melding over "onrust in 3B," doorgezet naar de mentor. Daarna, in december, de anonieme tip: "videobeelden in de appgroep, mogelijk grensoverschrijdend."

Geen namen, geen details, alleen een standaardregel: "Mentor neemt na de kerstvakantie contact op met betrokkenen." Daarna niets meer. Hij las de regels een paar keer over. De formuleringen waren dun, te dun eigenlijk, maar nog net verdedigbaar.

Hij begon te typen: "In week 47 melding ontvangen van pestgedrag in klas 3B. Mentor op de hoogte gesteld, signalen doorgegeven aan het zorgteam. In week 50 aanvullende anonieme melding ontvangen, doorgezet naar mentor en besproken in teamoverleg.

Melding in lijn met eerdere signalen, geen indicatie van acute dreiging. Acties conform protocol. Geen afwijkingen in aanwezigheid, prestaties of sociaal gedrag van Fien de Vries geconstateerd."

Hij las de tekst terug. Zakelijk, zonder ruis. Hij wist hoe je dit soort dingen schreef, het drama matigen zonder ruimte te laten voor twijfel aan het eigen handelen. Hij voegde context toe,

schoof hier en daar een datum, maakte het verhaal ronder, sluitender. Het moest kloppen met wat Marieke straks wilde horen. En met wat de ouders straks te lezen zouden krijgen.

Zijn vingers bewogen mechanisch verder over het toetsenbord. Elke zin een plank die hij vastzette in een steigerwerk. Voor elk gevoel zocht hij een redenering. Voor elke misser een procedure.

Hij stond op, liep naar het raam en drukte zijn voorhoofd tegen het koele glas. Buiten trok een groepje onderbouwers met opgetrokken capuchons over het plein. Ze lachten niet. Ze liepen langzaam, alsof ze ergens naartoe gingen waar ze liever niet heen wilden.

Hij bleef staan tot de kou van het glas door zijn huid trok. Hij dacht aan de moeder van Fien, aan het telefoontje dat inmiddels al gevoerd kon zijn. Hij wist niet wat er precies gezegd werd aan de andere kant van die lijn.

Hij wist alleen dat ergens in dit gebouw, op dit moment, de secretaresse achter haar bureau zat met de hoorn tegen haar oor en dat er ergens buiten deze muren een vrouw was die zojuist haar stoel achteruit had geschoven, haar jas al half aan.

Hij zette zich weer aan het toetsenbord en typte de laatste regels van het verslag. Elk woord bracht hem verder van het plein, van het beton, van het meisje op de tegels, een muur, zin voor zin opgetrokken tussen hemzelf en wat daar was gebeurd.

Hij las het document nog eenmaal door, corrigeerde één typefout, sloeg het op. Zijn handen bleven op het bureaublad liggen. In de stilte hoorde hij het zoemen van de server weer en buiten de regen die harder was gaan vallen.

Hoofdstuk 3 — Sandra arriveert

Februari

Het was altijd hetzelfde licht boven haar bureau, dag in dag uit. Sandra wist precies waar de tl-balken haperden, waar de schaduw strepen trok over de grijze linoleumvloer, waar de schoonmaker elke ochtend systematisch omheen dweilde.

In de open ruimte kon ze iedere kuch van haar collega's volgen, elke zinloze vergadering drie bureaus verderop. Haar eigen hoek was een klein berglandschap van dossiers en rapporten, een koffiemok met een rand ingedroogde melk aan de binnenkant.

Ze dacht heel even aan thuis, aan de boterhammen die ze die ochtend had gesmeerd, aan het gewone gehaaste ritme bij de voordeur. Nu, op kantoor, was ze vooral moe, op de manier waarop een dinsdagochtend je moe kan maken zonder dat er iets bijzonders is gebeurd.

Haar telefoon trilde op het bureau. Niet het opgewekte geluidje van een app, maar de doffe, aanhoudende tril van een telefoongesprek. Onbekend nummer. Ze nam op, want dat deed ze altijd.

"Met Sandra de Vries."

Het bleef een halve seconde stil. Toen een stem, jong, iets te snel.

"Met Monique, van de administratie van school. Spreek ik met de moeder van Fien?"

Haar hart trok samen, een korte, harde knijp. Dat soort vragen kreeg je nooit voor niets.

"Ja," zei ze, harder dan ze bedoelde.

"Ik moet u iets vertellen," zei Monique. Sandra stond al overeind voor de zin was afgemaakt. Ze trok haar jas van de rugleuning, greep haar tas van de vloer, voelde haar sleutelbos al in haar hand zonder zich te herinneren dat ze hem had gepakt.

"Er is iets met Fien," zei Monique. "Het spijt me. Ze is niet lekker geworden op school. Er is een ambulance geweest."

Sandra hoorde zichzelf iets zeggen, iets als "ik kom eraan," maar ze hoorde haar eigen stem niet echt, alsof die van iemand anders kwam die toevallig dezelfde woorden gebruikte. Ze hing op of de verbinding viel weg, dat wist ze later niet meer zeker.

Iemand riep haar naam vanaf de andere kant van de open ruimte. Sandra hoorde het niet of deed alsof ze het niet hoorde. Ze was al bij de deur, haar jas half aan één schouder, voordat iemand de kans kreeg haar tegen te houden.

Buiten sloeg de kou haar in het gezicht, scherp na de warmte van kantoor. De lucht was grijs en dicht. Ze liep naar haar auto, gooide haar tas op de rijdersstoel, startte de auto voordat het portier goed dicht was.

Ze dacht niet na. Niet over Fien, niet over school, niet over wat Monique precies had gezegd. Haar handen lagen om het stuur, de knokkels wit, haar nagels bijna in het plastic gedrukt.

Ze reed harder dan normaal. Op de provinciale weg duwde ze het gaspedaal verder in dan ze in jaren had gedaan. Het landschap gleed voorbij zonder dat ze het zag, alleen het geluid van de regen op het dak en haar eigen ademhaling die te snel ging voor stilzitten.